Interview Winter, Toulouse, Luna en Jules De Cock

De vier dochters van Michael De Cock: ‘Wat als iemand van ons vertrekt? Ons gezin hangt nu al uit elkaar’

Van links naar rechts: Winter (23), Toulouse (21), Luna (25) en Jules De Cock (18). Joris Casaer

Terwijl vader Michael De Cock na tien jaar afscheid neemt als directeur van de KVS, bestormen zijn vier dochters het podium. Dat doen ze elk apart, maar ook samen. Met *Vier zusters,* hun eerste collectieve theaterworp, staan ze op de Zomer van

Antwerpen. Het stuk is een zusterlijke wervelwind, even fris als

DeMorgen.

Hanne Van Tendeloo 8 juni 2026, 14:00

Bewaren Delen

Wie met vier zussen en één broer samenleeft - naast Luna (25), Winter (23), Toulouse (21) en Jules (18) is er nog Sem (16) - moet snel zijn. Volgens mama, actrice Sophie Derijcke, is het cliché dat alleen enige kinderen niet kunnen delen, fel overroepen: "In grote gezinnen moet je je deel van de koek opeisen, anders eindig je met niks." Met smaak halen ze herinneringen op aan die keer dat een ober van een kusttaverne een verwenbord met zoetigheden op tafel zette, en het al leeggeschrokt was nog vóór de beduusde man zich kon omdraaien. Te hunner verdediging: het bord was bedoeld voor twee. Toulouse: "En wij waren met zés!"

Advertentie

Maak ons uw voorkeursbron

Stel ons in als voorkeursbron in Google, zodat onze artikelen daar vaker verschijnen.

Maak ons uw Google-favoriet

Ten huize De Cock moet je ook snel zijn met woorden. Na elke vraag buitelen hun antwoorden over elkaar. De ene zus begint een zin, een andere maakt ’m af, terwijl een derde luidkeels begint te protesteren.

Jules De Cock: *(tot ons)* “Vóór we beginnen met het interview, wil ik even zeggen: onderbreek ons gerust. Anders krijg je er geen vraag tussen. Wij praten echt véél.”

Hoe is het idee ontstaan om samen een voorstelling te maken? Gebeurde dat echt op een kampeertrip, zoals jullie op het podium vertellen?

Winter De Cock: “Een beetje, misschien. We gaan sowieso al jaren elke zomer kamperen.”

Geen advertentie geladen

Luna De Cock: “Maar het idee ontstond pas echt toen Toulouse een solo moest maken voor haar toneelopleiding aan het RITCS. Ze heeft ons gevraagd of we niet wilden meedoen.”

Jules: “Eigenlijk was het uit luiheid: ze had geen zin om het alleen te doen.”

Toulouse De Cock: “Niet waar! Het voorstel kwam niet eens van mij.”

Advertentie

Winter: “Het zat er al lang aan te komen dat wij samen op een podium zouden belanden. Als kind maakten we al toneeltjes en dansjes voor onze babysit. Héél oninteressant voor haar.”

Toulouse: “Zij wilde studeren, maar wij verplichtten haar altijd om naar ons te kijken.”

Winter: “Later zijn we allemaal, elk op ons eigen tempo, op een toneelschool beland. Ik als eerste, Toulouse deed al toneel op de middelbare school, daarna kwam Luna, en Jules zit sinds dit jaar ook op het RITCS.”

Advertentie

‘Onze broer is de enige die voorlopig niets met theater doet. Hij wil for the money gaan.’ Joris Casaer

Was theater onvermijdelijk, met twee acterende ouders?
Luna: "Nu studeer ik kleinkunst aan het Conservatorium van Antwerpen, maar ik heb eerst Frans en Spaans gestudeerd. Ik was op mijn 18de naar de opendeurdagen van het conservatorium gegaan, maar ik voelde me nog niet klaar. Ik bewonder mensen die recht uit de middelbare school aan zo'n studie beginnen."

Winter: "Ik ben dan weer jaloers op Luna. Ik kwam op mijn 17de op de toneelschool terecht, recht uit Grieks-Latijn. Dat was een beetje een cultuurshock: opeens kon en mocht alles. Was ik ouder geweest, dan had ik misschien meer uit die studie gehaald. Aan de andere kant heb ik mijn vormende jaren wel op een kunstschool doorgebracht: misschien ben ik wel wie ik nu ben dankzij die opleiding. Er is niet één juist pad."

Toulouse: "Ik heb het gevoel dat ik nooit echt actief heb gekozen voor toneel, het was gewoon de meest logische stap na woordkunst-drama op de middelbare school. Ik had alle opendeurdagen gemist en heb toen maar meegedaan aan een paar toelatingsexamens. Intussen zit ik in mijn masterjaar, maar soms twijfel ik nog hoe mijn leven eruit zou hebben gezien als ik een ander pad was ingeslagen. Voor veel van mijn klasgenoten was de toneelschool een droom, wij zijn erin gerold."

Winter: "Dat vindt iedereen vanzelfsprekend, maar onze ouders hebben ons nooit in die richting geduwd."

Jules: "Ze hebben ons altijd aangespoord om iets deftigs te studeren."

Winter: "Wow, Jules!"

Jules: "Ik bedoel: om een universitaire studie te doen.

"Ik wilde eerst dans doen. Ik ben de jongste en mijn zussen deden al toneel, dus ik verzette me er bewust tegen. Uiteindelijk ben ik er toch beland, ik weet zelfs niet goed hoe."

De enige die voorlopig niets met theater doet, is jullie broer.
Luna: "Sem studeert wetenschappen. Hij wil *for the money* gaan."

Winter: "Oók als tegenreactie. Als we ruzie hebben, zegt hij altijd: 'Ga misschien iets échts studeren.'"

Jules: "Maar hij meent dat niet."

Luna: "Nadat hij onze voorstelling had gezien, zei hij voor het eerst: 'Wat als ik ook iets met theater ging doen?' Ons zien spelen had bij hem iets in beweging gezet."

Winter: "Ik vind het wel cool dat hij niet blindelings wil volgen. En slim, ook. Ik word zo vaak vergeleken met mijn zussen. Nu ook weer: na de voorstelling kwamen mensen me zeggen wie van ons vieren ze de beste vonden, wie de mooiste, de grappigste... Huh? Andere actrices zou je nooit hardop met elkaar vergelijken, maar omdat wij zussen zijn, kan dat blijkbaar."

Toulouse: "In het gewone leven doen ze dat toch ook? Ik hoor soms: 'Amai, je zus is zo anders!' Ja, wat had je dan gedacht? Wij zijn niet dezelfde persoon, hè."

Luna: "Soms is het wel handig om de zussenkaart te trekken. Dat heb ik gisteren nog gedaan, op mijn mondeling examen filosofie. Ik was niet goed voorbereid, maar ik wist dat mijn docent Winter heel graag had. 'Ik moest u de groetjes doen van mijn zus': zo ben ik begonnen. Het ijs was meteen gebroken."

Jules: ‘Elke beslissing wordt democratisch genomen, maar mét veel geruzie. En als Luna en ik een idee op tafel gooien, zal het mijne sowieso minder zwaar wegen, omdat ik de jongste ben.’ Joris Casaer

Trekken jullie ook weleens de De Cock-kaart?

Luna: “Of we zeggen dat we dochters ván zijn? Nee.”

Jules: “Na de zomer doen we met ons stuk een tournee langs culturele centra. Sommigen denken vast dat dat alleen kan omdat we nepobaby’s zijn. Maar dat trekken we ons niet aan.”

Luna: “Je kunt er niet omheen dat we nepo’s zijn. Dat is gewoon zo. Als iemand vraagt: ‘Ben jij de dochter van?’ zeg ik gewoon ja. Het is een raar conflict: ik ben trots op papa en bewonder wat hij doet, maar het geeft ook extra druk, omdat ik op de toneelschool zit en gewoon mezelf wil zijn, los van wat hij allemaal heeft bereikt.”

Jullie hebben nu samen een theatercollectief. Hoe heten jullie?

Toulouse: "Dat is nog een dingetje. Eerst hadden we voor S.E.M. gekozen, de naam van onze broer dus. Dan zouden ze ons moeten aankondigen met 'S.E.M. speelt...'. Terwijl hij niet eens meespeelt. *(lacht)* De S zou natuurlijk voor *sisters* staan, over de E en de M moesten we nog eens samenzitten."

Jules: "Uiteindelijk kozen we voor De Zussen, omdat iedereen ons toch al zo noemt."

Winter: "Onder die naam spelen we op de Zomer van Antwerpen onze voorstelling 'Vier zusters', een aangepaste versie voor de buitenlocatie. De versie voor de tournee langs de culturele centra heet 'Schwe Schwes Schwester Schwestern', en die brengen we dan weer onder de naam Compagnie Schwestern. Ingewikkeld, ja." *(lacht)*

"We gaan met de voorstelling zelfs naar een feministisch festival in Kosovo. Hoe cool is dat!"

Nemen jullie elke beslissing op democratische wijze?
Jules: "Ja, mét veel geruzie. Democratie als georganiseerd meningsverschil? Zoiets. In elke discussie spelen ook de bestaande dynamieken mee. Als Luna en ik allebei een idee op tafel gooien, zal het mijne sowieso minder zwaar wegen, omdat ik de jongste ben."

Toulouse: "Niet waar. Wij zijn gewoon slecht in keuzes maken."

BRULAPEN
Waarover maken jullie ruzie?
Winter: "Over alles. Over het feit dat Jules ál-tijd in onze kleerkasten zit."

Jules: *(grijnst, maar ontkent niet)*

Winter: “Of omdat Jules weeral eens in mijn bed ligt en onbeschaamd chipskruimels achterlaat. Stomme, belachelijke dingen.”

Luna: “Maar het zorgt wel voor veel materiaal voor op het podium. Ooit zei iemand: ‘Laat het zusterschap thuis als jullie repeteren.’ Dat vond ik wat overdreven. En vooral heel moeilijk als de voorstelling net gaat over onze dynamiek als zussen.” *(lacht)*

Winter: “Ik ben al afgestudeerd, waardoor productionele zaken vooral bij mij terechtkomen. Dat vind ik frustrerend, want ik heb die dingen ook zelf gaandeweg moeten leren.”

> **Toulouse: ‘Er zal altijd wel wat competitie zijn tussen ons, maar het speelt niet echt. Als ik met iets zit, kan ik altijd hulp vragen aan mijn zussen. Ze gaan me geen stokken in de wielen steken.’** Joris Casaer

'Als je gezien wilt worden in ons gezin, moet je nog luider brullen dan de andere brulapen,' klinkt het in de voorstelling.
Jules: "Ik weet niet of het in elk groot gezin zo is, maar wij zijn heel luide mensen. Nu ook weer: we laten elkaar amper uitspreken."

Toulouse: "Op school krijg ik stemlessen. Ik krijg vaak te horen dat ik rustiger moet spreken. Maar als je hier thuis niet snel genoeg bent, krijg je er geen woord tussen."

Luna: "Als je te traag praat of te veel details geeft, is je verteltijd meteen voorbij."

Winter: "Ons arme broertje: hij is tien jaar jonger dan Luna en als kind kwam hij nauwelijks aan bod. Als hij iets wilde vertellen, snoerden we hem de mond: 'Jaja Sem, dat weten we allang.' Maar onlangs haalde hij wel de finale van een debatwedstrijd op school. Wij kunnen allemaal goed verhalen vertellen: ik denk oprecht dat dat komt doordat we thuis hebben geleerd snel tot de essentie te komen. We zijn getraind om toehoorders te entertainen."

Jij hebt eerder al een podcast gemaakt over opgroeien in een kroostrijk gezin: *Met zeven aan tafel.*
Winter: "Ik wilde al lang iets maken over ons gezin. Als ik *De Verhulstjes* zie op tv, denk ik: wij doen dat beter. Vrienden die hier over de vloer komen, zitten soms met grote ogen te kijken en zeggen dan achteraf: 'Ik zat echt te snoepen van jullie.' Ze vinden het grappig."

Toulouse: "Dat, óf ze raken totaal overprikkeld door ons."

Winter: "Voor mijn podcast had ik mijn zussen en broer geïnterviewd op hun lievelingsplek in dit huis. Als interviewer mocht ik zelf niks zeggen. Toulouse kreeg meteen de slappe lach.

Ze zei - en dat zal ik nooit vergeten: 'Sorry, ik vind dit heel onwennig. Je hebt nog nooit zo lang gezwegen.'"

In de voorstelling zeg jij, Toulouse, dat je jaloers bent op de grote borsten van Winter: 'Ze nam maar en nam maar, en ik moest het met de kruimels doen.'

Luna: "Het ís wel raar dat Winter zulke grote borsten heeft."

Winter: "Pff, ik heb die van oma geërfd."

Toulouse: "Er zal altijd wel wat competitie zijn tussen ons, maar het speelt niet echt. Als ik met iets zit, kan ik altijd hulp vragen aan mijn zussen. Ze gaan me geen stokken in de wielen steken."

Winter: "Ik voel die competitie alleen bij castings voor films of tv. Daar beslist iemand anders, dat heb je niet zelf in de hand. Onlangs hadden Toulouse en ik een casting. Zij mocht naar de volgende ronde en ik niet. Dan ga je wel vergelijken."

Toulouse: "Maar we gunnen elkaar het beste."

Winter: "En eigenlijk vind ik die grote borsten niet eens leuk."

In zo'n groot gezin heeft iedereen z'n functie. Jij bent de oudste, Luna.

Luna: "Maar ik voel me niet de oudste."

Winter: "Ik voel me de oudste. Zo word ik ook vaak gezien door de buitenwereld."

Luna: "Winter is de centrale figuur onder de kinderen. Als we op hotel gaan, wil iedereen altijd bij haar op de kamer slapen."

Jules: "We gebruiken zelfs een app voor de kamerverdeling.

Anders komen we er niet uit."

Verdelen jullie ouders hun aandacht en liefde altijd evenredig?

Luna: "Mama en papa zijn altijd een beetje pro-Sem, maar dat valt te verdedigen: het is al vaak genoeg vier tegen één.

"Het klinkt misschien zielig, maar in deze constellatie voel ik me soms het kwetsbare vogeltje. Bij vrienden voel ik me niet per se zo."

Toulouse: "Ik vind jou de liefste, Luna. Vroeger was Jules dat, maar die is zich gaan verzetten tegen dat imago."

> **Luna: 'We raken elkaar weinig aan en zijn absoluut geen knuffelgezin.' Winter: 'Als Luna dan opeens zegt dat ze van me houdt, schrik ik daar zelfs een beetje van.'** Joris Casaer

Jules: "Wie wil er nu lief zijn? Als we vroeger kletterende ruzie kregen op de camping, door de hitte en het gebrek aan persoonlijke ruimte, dan speelden we altijd het

eigenschappenspel - een uitvinding van onze mama. De bedoeling was iets positiefs te zeggen over elkaar. Ze begonnen altijd met mij en dan ging het van: Jules is lief, Jules is behulpzaam. En wat kregen de anderen? Grappig! Speels! Enthousiast!"

Luna: "Ik vind lief een zwaar onderschatte eigenschap."

Winter: "Luna is de enige die vraagt: 'Hoe was je week?' Of dan zegt ze opeens: 'Winter, ik hou van jou.' Dan schrik ik even, want wij zeggen dat nooit tegen elkaar. Eigenlijk praten we weinig over onze emoties."

Mag ik dat gek vinden in zo'n praatgraag gezin?
Luna: "We raken elkaar ook weinig aan. Andere gezinnen zie ik soms knuffelen. Wij zijn geen knuffelgezin."

GEVOELSSTIFT

Ook over de scheiding van jullie ouders hadden jullie nog maar weinig gepraat, tot jullie besloten ze te verwerken in jullie voorstelling.
Toulouse: "Na de scheiding hebben we wel een paar sessies gezinstherapie gedaan, maar dan zit je daar anderhalf uur lang met zeven in een cirkel door elkaar te praten. Het was pure chaos. De therapeut probeerde dat op te lossen met stiften: wie de gevoelsstift had, mocht het woord nemen. Maar op dat moment denk je vooral: laat me met rust, met je stiften. Het was ook de eerste keer dat we weer met z'n zevenen in één ruimte waren."

Jules: "Intussen kunnen onze ouders wel weer samen dingen doen. Op mijn proclamatie waren ze er allebei."

Toulouse: "Dat is niet 'samen dingen doen'."

Maar ze kunnen wel weer samen door één deur.

Toulouse: "Ja. Of toch door één heel grote poort."

Ieder van jullie reageerde op een totaal andere manier op de scheiding.

Toulouse: "Een maand na de breuk brak corona uit en ging het land in lockdown. We zaten hier met z'n zessen vast, zonder papa. Mama was nog heel triest, omdat het zo pril was. Toen spraken we er niet over, zeker niet met elkaar."

Winter: "Voor mij voelt het alsof we elkaar in die periode even heel hard verloren zijn. Net omdat iedereen zo anders reageerde. Niet dat onze ouders het ooit zo hadden gewild, maar onbewust beland je toch in twee kampen."

Jules, jij vond het moeilijk om kort na de scheiding je papa terug te zien. Je was nog te boos.

Jules: "Omdat de anderen hem wel zagen, voelde ik me heel eenzaam in die situatie. Het was niet gewoon een keuze maken, ik kreeg er ook een heel gezin aan meningen bovenop. Sommigen vonden dat ik me aanstelde, anderen keerden zich tegen me. Ik vond het een verschrikkelijke tijd."

Winter: "We hebben allemaal zo anders gereageerd omdat we een andere leeftijd hadden. Een scheiding is altijd moeilijk, maar het moment in je ontwikkeling waarop het gebeurt, speelt ook een rol. Jij was nog heel jong, Jules: pas 13."

> **Toulouse: ‘Plots stond onze wereld op zijn kop: op een halfuur tijd stond papa buiten en hij is hier nooit meer teruggekeerd. Heel heftig.’** Saskia Vanderstichele

Hadden jullie ooit verwacht dat ze uit elkaar zouden gaan?
Toulouse: “In mijn hoofd was dat niet eens een optie: wat bedoelen jullie, scheiden? Ga gewoon in therapie.”

Luna: “We hadden allemaal het idee dat ze een sterk koppel waren, dat ze zich er wel door zouden slaan. Maar toen is de bom toch gebarsten.”

Toulouse: “Van het ene op het andere moment stond onze hele wereld op z’n kop. Op een halfuur tijd stond papa buiten en hij is hier nooit meer teruggekeerd. Heel heftig.”

Luna: “Ik denk dat elke scheiding heftig is, hoe ze ook gebeurt.”

Winter: “Soms vind ik het bijna stom klinken: mijn ouders zijn niet meer samen en dat doet me verdriet. Logisch, natuurlijk. Maar mij gaat het minder om het feit dat ze geen koppel meer

zijn, en meer om alles wat daardoor nu anders is.

"De rode draad in onze voorstelling is uit huis gaan: we wonen alle vier nog thuis. Ergens verlangen we ernaar elk onze eigen weg te gaan en op zoek te gaan naar wie we zijn. En toch doen we het niet. Zit de scheiding daar voor iets tussen? Misschien wel."

Toulouse: "Wat als iemand van ons vertrekt? Ons gezin hangt nu al uit elkaar."

Jules: "'Vertrekken' heeft een totaal nieuwe lading gekregen. Het voelt nu heel groots."

Luna: "Eerst wilde ik het niet over de scheiding hebben op het podium. Uiteindelijk hebben we ze toch in de voorstelling verwerkt, omdat ze ook heeft bijgedragen tot wie we geworden zijn. Zo'n grote gebeurtenis heeft gevolgen voor hoe je met elkaar praat in een gezin, en waarover je praat. Daar konden we moeilijk omheen."

Hielp het maken van de voorstelling meer dan de gezinstherapie?
Luna: "Theater is sowieso een vorm van therapie."

Winter: "Maar het is een dunne lijn: het mag ook niet té therapeutisch worden."

Hoe kwam de voorstelling binnen bij jullie vader?
Winter: "Voor onze ouders moet het raar geweest zijn om in de zaal te zitten. Het stuk is autofictie: niet alles wat we spelen, is waar. Maar de grens tussen wat echt is en wat niet, is troebel.

"Ik hoop vooral dat ze het niet als een soort *payback* zien. Zo hebben we het zeker niet bedoeld. Er valt niks te *paybacken*.

Ouders zijn ook maar mensen die voor de eerste keer leven en alles moeten ontdekken.”

Toulouse: “Ik hoopte oprecht dat ze het niet te persoonlijk zouden nemen. Ik ben hun ook superdankbaar: ze doen zoveel voor ons.”

Jules: “Onze papa keek er ook echt wel naar met de blik van een theaterregisseur. ‘Die scène waarin jullie je tussen het publiek begeven? Hm, ik weet niet of dat werkt.’” *(lacht)*

> **Winter: ‘Ik heb heel lang gedacht: liefde is een hoax. Maar gisteren was ik op een feestje en een goeie vriend, die nu een lief heeft, zag er zó verliefd en gelukkig uit. Dan denk ik: wauw, het bestaat!’** Joris Casaer

Geloven jullie nog in die ene, definitieve liefde?

Luna: “Ik merk dat thema’s als liefde of verliefdheid blijven terugkomen als ik theater maak. Ik vraag me af hoe dat komt.”

Maakt de liefde je bang?

Luna: "Best wel. Verliefd zijn kan heel zacht en mooi zijn, maar ook pijnlijk, als je afscheid moet nemen van iemand met wie je mooie herinneringen hebt gemaakt. Ik denk wel dat ik de scheiding meedraag in hoe ik in een relatie zal staan."

Jules: "Ik weet niet of ik in eeuwige liefde geloof. Dat je iemand kunt vinden van wie je denkt: met jou wil ik mijn hele leven delen."

Winter: "Ik heb heel lang gedacht: liefde is een *hoax*. Ik heb net het prachtige 'Julian' gelezen, van Fleur Pierets, over haar overleden partner Julian Boom. De liefde die daarin wordt beschreven: dat kan toch niet? Maar gisteren was ik op een feestje en een goeie vriend, die nu een lief heeft, zag er zó verliefd en gelukkig uit. Dan denk ik: wauw, het bestaat!"

Jules: "Ik vind het een heel enge gedachte dat je zo lang van iemand kunt houden, en dat het dan bijna gruwelijke haat wordt."

Toulouse: "Dat is geen haat. Er schuilt alleen maar liefde onder die haat, nog altijd."

Jules: "Maar dat het zo kan keren, vind ik eng."

Winter: "Ik probeer de liefde de laatste tijd wat breder te bekijken. Ik heb zoveel vrienden die ik graag zie. Ik zie mijn zussen en broer graag, ook al spreek ik het niet makkelijk uit. En ik hou van mijn ouders. Misschien is dat soms genoeg."

Jules: *(lacht)*

Winter: "Wat? Is dat raar?"

Durft jullie generatie nog te springen voor de liefde?

Winter: "Nee! Da's een probleem."

Luna: "Jawel. Ze zijn gewoon voorzichtiger."

Dus houden ze het bij een *situationship?*
Winter: "Ja. De scharrels en de kwarrels, de prela's en de rela's..."

Kwarrel?
Winter: "Een kwaliteitsscharrel. Zoek maar op: je hebt nu allerlei termen voor verschillende vormen van relaties. Hilarisch!

"Dat mensen niet meer durven te springen, merk ik in mijn vriendenkring - ik ben vaak de raadgever, omdat ik zelf momenteel een heel saai liefdesleven heb. Mijn vorige lief zei: 'Winter, ik ben nu 23. Als we nu kiezen om samen te gaan, wil ik misschien wel zo lang mogelijk met jou. Zie jij dat zitten?' Op zich is het misschien mooi om op die manier in een relatie te stappen, maar ik durf dat niet."

Luna: "Als iemand nu aan mij zou vragen: 'Luna, zeg jij ja voor altijd?', dan zeg ik: 'Da-hag!'"

Winter: "Maar 'ja voor altijd' bestaat niet."

Luna: "Mensen zeggen nu ja voor even. Dat is toch ook mooi?"

Jules: "En alles gebeurt tegenwoordig via Bumble."

Winter: *(tot Luna)* "Weet je nog die keer dat wij dezelfde match hadden op Bumble? Hij zat ons tegelijk berichten te sturen, want hij wist niet dat we zussen waren. Toen het uitkwam, heeft hij ons meteen geghost."

Jules: "Natuurlijk! Dat is toch gewoon raar, naar twee zussen

berichten sturen?"

Heerst er concurrentie tussen jullie in de liefde?
Winter: "Er was eens een jongen die had gekust met één van ons - ik zal niet zeggen met wie. Daarna was hij met mij aan het flirten en zei hij: 'De volgende in het rijtje.' Dat vond ik walgelijk, het rijtje van zussen afgaan."

Toulouse: "Zo vies."

Luna: "Ik heb niet zo'n schrik dat ik verliefd zou worden op iemand die mijn zussen leuk vinden. Ik val ook op vrouwen. Of tenminste: ik val op personen. Het maakt me niet uit of het een man of een vrouw is."

Valt de rest van jullie ook op personen?
Jules: "Ik val voorlopig op mannen."

Winter: "Ik zou graag verliefd worden op een vrouw. Vrouwen zijn prachtig."

Luna: "Ik heb het ontdekt toen ik op Erasmus zat in Spanje en verliefd werd op een Spaanse vrouw. Helena heette ze, zoals de bloedmooie vrouw uit de Ilias om wie de Trojaanse Oorlog losbarstte."

Was dat een aangename ontdekking?
Luna: "Ik vond het wel spannend. Ik ben een laatbloeier in alles. Al mijn vriendinnen op de middelbare school waren al met jongens bezig, terwijl ik er geen aandacht voor had. In Spanje besefte ik opeens: wacht, misschien val ik gewoon op vrouwen. Later bleken het toch niet alleen vrouwen te zijn, maar ik wil mezelf niet te veel in hokjes plaatsen. Ik zie wel. Als ik een fijn

iemand ontmoet en het klikt, zal ik springen voor de liefde." *(lacht)*

Waren jullie verrast door de onthutsende resultaten van De Foto van Vlaanderen? Eén op de zes jongeren vindt het oké om een vrouw te slaan, één op de drie wil liever geen trans persoon in z'n vriendenkring.
Toulouse: "Heftig, maar eigenlijk niks nieuws. Op TikTok zie je de manosfeer constant opduiken."

Jules: "De manosfeer is zo eng. Ik heb het vaak zien gebeuren op de middelbare school. Eerst beginnen jongens te fitnessen en lijkt het vooral te gaan over hun lichaam en zelfverzekerdheid. Ze zeggen dingen als: 'Als je iets wilt, moet je het zelf doen. Niemand zal het voor jou doen.' Daar zit wel iets in, denk je dan. Maar al snel slaat het over in iets wat totaal van de pot gerukt is: 'Trouwens, mannen weten beter wat vrouwen voelen dan vrouwen zelf.' Huh? Er is vandaag zeker een probleem met jongens en het patriarchaat. Misogynie is overal."

Luna: "Er is nog behoorlijk wat werk, ja."

Winter: "Wij zitten natuurlijk in een heel linkse bubbel. Soms denk ik dat we goed bezig zijn, dat de samenleving grote stappen vooruit heeft gezet qua vrouwen- en lgbtqia+-rechten. Maar zodra ik uit mijn bubbel treed, is het *vies verschieten*."

Jullie zitten natuurlijk op kunstscholen.
Luna: "De bastions van de *wokies*, haha."

Jules: "Woke wordt tegenwoordig gezien als een belediging: 'Ga nog wat woke doen.'"

Luna: "Maar ik heb niet het gevoel dat er een cancelcultuur heerst

aan de kunstschool, zoals soms wordt beweerd. Wat ze aanmoedigen, is dat je gewoon stilstaat en nadenkt over wat je doet en wie je daarmee kwetst.

"Is dat dan woke? Het is toch gewoon heel mooi om te streven naar gelijkwaardigheid en te luisteren naar elkaar? Dat een aantal patriarchale rechtse idioten dat nu misbruiken en manipuleren voor hun eigen discours is ziek. De wereld staat in brand, oude dictators voeren oorlog en jagen miljoenen mensen de dood in. Allemaal de schuld van woke? *Sure*."

STOKJE OVERNEMEN

Willen jullie later zelf ook een goedgevuld nest?

Iedereen: "Ja!"

Luna: "Vijf kinderen misschien niet, maar wel graag een oneven aantal."

Winter: "Maar als het klopt dat elk kind evenveel kost als een huis, dan weet ik niet hoe ik dat ga betalen. Zeker als ik verderga in deze sector."

Jules: "Ik voel mijn midlifecrisis nu al komen. Ik vind mijn studierichting superleuk, maar soms denk ik: ik moet snel kine gaan studeren."

Winter: "Maar nee. Kinesisten verdienen ook niks."

Luna: "Als je je passie volgt, kom je altijd op je pootjes terecht. Ik ben zo graag bezig met theater. Die passie is zo groot dat ik er gerust minder leuke dingen naast wil doen om rond te komen. Ik zie mezelf zeker nog wel Spaanse of Franse les geven."

> **Toulouse: 'Toen papa in 'Thuis' speelde, liet hij ons nooit kijken. We moesten het altijd stiekem doen als hij er niet was.'** VRT

Zouden jullie in *Thuis* gaan acteren om de rekeningen te betalen?
Toulouse: "Zeker. Lijkt me leuk.

"Toen papa in *Thuis* speelde, liet hij ons nooit kijken. We moesten het altijd stiekem doen, als hij er niet was."

Misschien kan iemand van jullie het stokje van hem overnemen als theaterdirecteur?
Winter: "Lijkt me heerlijk. Ooit, misschien. Maar nu nog niet."

Jules: "Nee. Nu zijn we nog piepjonge veulens."

Toulouse: "Onze papa was altijd al een initiatiefnemer. Al heel jong liep hij te verkondigen dat hij ooit directeur van een groot theater zou worden. Zo ben ik niet. Winter misschien meer, maar ik niet, helaas."

Winter: "Ik moet nog veel leren. Ik loop nog niet lang genoeg op deze aardbol rond, maar ik probeer wel veel te lezen en me goed te informeren. Dat bewonder ik aan papa: hij is heel slim. Hij weet perfect wat hij moet zeggen. Ik voel wel dat dat strijdbare van hem ook in mij zit, maar ik ben er nu nog niet klaar voor."

Misschien kunnen jullie het samen doen.
Toulouse: "Dat zou fantastisch zijn."

Winter: "Zolang de productie maar niet op mijn schouders terechtkomt.

"In 'Julian' las ik de vraag: als je alles kunt zijn wat je wilt zijn, ben je dan nu goed bezig? Ik vond dat een goeie vraag. Het deed me beseffen hoeveel kanten we nog uit kunnen. We kunnen nog zoveel."

De Zussen spelen *Vier zusters* van woensdag 5 tot zondag 16 augustus op de Zomer van Antwerpen. Info & tickets: zva.be.

© HUMO

Lees meer over **TV & Cultuur** ›

LEES OOK
Geselecteerd door de redactie

Actrice Natali Broods: ‘Ik heb vrouwelijk leiderschap gekend dat zeer toxisch en manipulatief was’

‘Ik ben de alien in de familie’: Anastasya Chernook (‘Celebrity MasterChef’) over reality-tv, haar miskraam en het verlies van haar vader

Michael De Cock: ‘Het zijn altijd oude mannen met te veel macht die kinderen naar het front sturen en vrouwen leren verkrachten’

Wat de aanstelling van Michael De Cock in Luik betekent

Michael De Cock verlaat KVS in Brussel als artistiek directeur en gaat aan de slag bij Luiks theater

Advertentie

Nu belangrijker dan ooit: steun kwaliteitsjournalistiek.
Neem een abonnement op De Morgen

Algemeen

Contacteer ons

Adverteren

Vacatures

Privacybeleid

Abonnementsvoorwaarden

Gebruiksvoorwaarden

Gebruiksvoorwaarden

Toegankelijkheidsverklaring

Cookiebeleid

Cookie-instellingen

Wedstrijdreglement

Service

Lezersservice

Bezorgklacht indienen

Bezorging pauzeren

Bezorging wijzigen

(Bezorg)adres wijzigen

Webshop

Audiokrant

Zakelijk abonnement

Volg De Morgen

Onze app

Nieuwsbrieven

Pushberichten

Instagram

RSS-feeds

Krant

Maak ons uw Google-favoriet

Navigeer

Zoeken

Archief

Op alle artikelen, foto's en video's op demorgen.be rust auteursrecht. Deeplinken kan, maar dan zonder dat onze content in een nieuw frame op uw website verschijnt. Graag enkel de titel van onze website en de titel van het artikel vermelden in

de link. Indien u teksten, foto's of video's op een andere manier wenst over te nemen, mail dan naar info@demorgen.be.

De Morgen is onderdeel van DPG Media.

DPG Media NV - Mediaplein 1 2018 Antwerpen - RPR Antwerpen nr. 0432.306.234
© 2026 DPG Media NV Alle rechten voorbehouden.